

Sygn. akt II KO 42/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. Z. J.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2019 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w W. (sygn. akt XVIII K [...]), zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] (sygn. akt II AKa [...]),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 kwietnia 2019 r. skazany A. Z. J. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w [...] o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie II AKa [...], wskazując, że nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem, został niesłusznie skazany i „są na to dowody”. Podał, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru bowiem obecnie przebywa w zakładzie karnym, nie posiada też żadnych środków finansowych (k. 2).

Pismo to zostało przekazane według właściwości Sądowi Najwyższemu (k. 1).

Zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2019 r. Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócił się do skazanego o udzielenie – w terminie 7 dni

– informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. i art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (k. 5).

W odpowiedzi na to wezwanie, A. Z. J. pismem z dnia 29 maja 2019 r. podał, iż domaga się wznowienia postępowania na zasadzie art. 540 § 1 pkt 1 i „po części pkt 2” k.p.k., wskazując na „błędy” w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w W., a mianowicie „wygodną dla siebie interpretację w ocenie dowodów i manipulację faktami, mając na celu nadrobienie wcześniejszego niedbalstwa i źle wykonanej pracy Policji”. Zaznaczył, że jest niewinny, nie popełnił przypisanego przestępstwa, o czym świadczyć mają dowody w postaci: protokołu z jego oględzin, protokołu i opinii z zakresu badań genetycznych i protokołu z oględzin mieszkania. Zakwestionował ocenę dowodu z zeznań świadka K. K., która – zdaniem wnioskodawcy – „nie mogła słyszeć jego głosu”, tj. gróźb kierowanych do pokrzywdzonej, a także okoliczności związane z zaborem plecaka i działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (k. 10).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego z dnia 29 maja 2019 r., nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Wprawdzie autor wniosku odwołuje się do

przepisu art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. (określonego nieprecyzyjnie), jednak w istocie w piśmie uzupełniającym wniosek nie przedstawia ani okoliczności wskazujących na dopuszczenie się przestępstwa w związku z postępowaniem, ani nowych faktów lub dowodów. W oparciu o analizę akt sprawy, nie sposób bowiem uznać, aby podejmowane tak przez prokuratora, jak i sądy obu instancji, czynności dowodowe, były błędne, a w konsekwencji by dopuszczono się „niedbalstwa”, jak sugeruje wnioskodawca. Za nowy fakt, nieznanym orzekającym w sprawie sądom, w rozumieniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., nie sposób też uznać poddanych – wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – prawidłowej ocenie dowodów w postaci: protokołu z oględzin oskarżonego, protokołu i opinii z zakresu badań genetycznych, protokołu z oględzin mieszkania pokrzywdzonej czy zeznań świadka K. K.. Dowody te, jak i wszystkie istotne okoliczności sprawy, również te kwestionowane przez wnioskodawcę, były przedmiotem wnikliwych i obszernych rozważań Sądu pierwszej instancji, zaaprobowanych następnie przez Sąd odwoławczy (k. 1466-1472 i 1498-1505 t. VIII akt sprawy XVIII K [...]). Dopuszczenie zaś możliwości w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania, ponownej oceny tych okoliczności, dowodów, celem dokonania, na podstawie tej nowej oceny, odmiennych ustaleń faktycznych, nie jest możliwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 1994 r., III KO 67/94, LEX nr 22092; z dnia 18 stycznia 2017 r., III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Skoro więc skazany nie zastosował się do wezwania zawartego w zarządzeniu z dnia 23 kwietnia 2019 r. i nie przedstawił okoliczności, które mogą stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, należało postąpić w myśl art. 545 § 3 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.